

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobců: **a) Ing. J. H., b) J. H., c) Ing. R. H., d) M. H.**, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Praha 1, Těšnov 17, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2007, č. j. 44331/2006-16310, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze z 12. 3. 2015, č. j. 6 A 298/2011 - 405,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze z 12. 3. 2015, č. j. 6 A 298/2011 - 405 **se zrušuje** a věc se tomuto soudu **vrací** k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

Magistrát města Ostravy, odbor ochrany vod a půdy rozhodnutím ze dne 3. 10. 2006, č. 1325/05, č. j. OVP/3754/03/6722/04/Pr dodatečně povolil obci V. výrokem A) stavbu vodohospodářského díla „*Jednotná kanalizace Obce V.*“ (dále též „*stavba*“) a ve výroku B) nařídil odstranění části stavby vodohospodářského díla „*Jednotná kanalizace Obce V.*“ na pozemku p. č. 4/1 v katastrálním území V. Rozhodnutím ze dne 13. 3. 2007, č. j. 44331/2006-16310 žalovaný odvolání žalobců zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

Žalobci toto rozhodnutí napadli žalobou u Městského soudu v Praze (dále též „*městský soud*“). Rozsudkem ze dne 5. 11. 2009, č. j. 6 Ca 109/2007 - 110, městský soud toto rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost. Následně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 8. 9. 2011, č. j. 2 As 14/2010 - 244 tento rozsudek zrušil a věc soudu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud poté o věci znovu rozhodl a to rozsudkem ze dne 30. 12. 2011, č. j.

6 A 298/2011 - 286. Ke kasační stížnosti žalobců jej zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. 3. 2014, č. j. 2 As 88/2012 - 64 a věc znovu vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Městský soud o věci rozhodl rozsudkem ze dne 12. 3. 2015, č. j. 6 A 298/2011 - 405. Výrokem I. žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, výroky II. a III. rozhodl o nákladech řízení.

Městský soud v Praze většinu námitek neshledal důvodnou. Ztotožnil se se žalovaným, že stavba odvádí odpadní vody, jedná se tedy o kanalizaci. Dále byl názoru, že přeložení kanalizace v úseku pozemku parc. č. 4/1 v k. ú. V. není novou stavbou, ale částí liniové stavby kanalizace. Přeložení tohoto úseku v rámci dodatečného povolení stavby tak bylo v souladu se zákonem. Dospěl rovněž k závěru, že stavba významně nepoškozuje nemovitost žalobců č. p. 167 v obci V. Stavebník souhlasnými stanovisky dotčených orgánů státní správy dle § 126 zákona č. 50/1976 Sb., doložil, že předmětná stavba je v souladu se zájmy chráněnými zvláštními předpisy, ze spisu nevyplývá, že by u této stavby byly vydány výjimky z obecných technických požadavků na výstavbu. Uzavřel, že dodatečné povolení stavby není v rozporu s územně plánovací dokumentací obce V. a že stavba není v rozporu ani s obecnými technickými požadavky na výstavbu a s technickými požadavky na stavby. Městský soud rovněž neshledal vadu řízení spočívající v tom, že by ve věci rozhodovaly podjaté úřední osoby. Konstatoval, že účastníci důvody možné podjatosti úředníků neprokázali a že žalovaný rozhodl dne 25. 1. 2007 o námitce podjatosti proti řediteli odboru Státní správy ve vodním hospodářství a Správy povodí Ing. Danielu Pokornému.

Městský soud v Praze měl však za to, že projektová dokumentace ke stavbě vykazuje rozpory. Z její technické části vyplývá, že stavba nesplňuje všechny technické parametry kanalizace. Není tedy zřejmé, zda projektová dokumentace zpracovaná pro zatrubnění potoka může sloužit i pro stavbu kanalizace a zda stavba podle této dokumentace bude splňovat všechny parametry kanalizace. Závěr žalovaného, že projektová dokumentace odpovídá skutečnému provedení stavby, nemá podle městského soudu dostatečnou oporu ve spisovém materiálu. Podle soudu nelze úplně zjistit skutečný stav díla. S ohledem na komplikovanou povahu věci má za to, že správní orgán měl podle § 61 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., přistoupit k ústnímu jednání spojeného s místním šetřením. To by ozřejmilo namítané rozpory projektové dokumentace a skutečného stavu. S argumentem žalovaného, že ve věci bylo nařízeno ohledání dne 20. 2. 2007, se neztotožnil, neboť ze správního spisu není zřejmé, co bylo předmětem tohoto ohledání a nelze je považovat za místní šetření. Je proto toho názoru, že za účelem odstranění namítaného rozporu bude potřeba zjistit poměry na místě samém. Žalovaný měl v dalším řízení taktéž řádně odůvodnit závěr, že předloženou projektovou dokumentaci považuje za dostatečný podklad pro rozhodnutí o dodatečném povolení předmětné stavby. Poté bude podle městského soudu možno hodnotit, zda předložená projektová dokumentace odpovídá skutečnému stavu věci a zda zatrubnění odpovídá požadavkům na kanalizaci.

II. Kasační stížnost

Žalovaný (dále též „stěžovatel“) proti rozsudku městského soudu podal kasační stížnost, v níž uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Stěžovatel uvedl, že správní orgán I. stupně provedl řádné hodnocení dokumentace skutečného provedení stavby a proto se s ním zcela ztotožnil. Podle něj slouží Jednotná kanalizace obci V. k odvádění předčištěných odpadních vod a srážek. Výpočty bylo ověřeno, že stavba disponuje dostatečnou kapacitou, řádně plní svou funkci. Na některých částech byly vybudovány rodinné domky a další stavby. Jedná se o nedokončenou stavbu, před kolaudací bude třeba realizovat ještě některé stavební a dokončovací práce. Stavba ve své současné podobě již více než tři desítky let plní své funkce, tudíž její stavební provedení se minimálně z hlediska trvanlivosti stavby osvědčilo zkouškou času. Je nezbytné zohlednit, že po tuto dobu kanalizace slouží obci V. a jejím obyvatelům, aniž byl prokázán negativní vliv na nemovitost žalobců.

Požadavek městského soudu na opětovné hodnocení projektové dokumentace a jejího souladu se skutečným provedením stavby má stěžovatel za formalistický, protože provedení některých prací již z důvodů plynutí času a provedených terénních úprav nelze ověřit. Dále namítl, že městský soud nesprávně posoudil ohledání, které se konalo dne 20. 2. 2007. Uvedl, že toto ohledání proběhlo v rámci prošetřování stížnosti žalobců, kteří mu byli přítomni, a správní orgán využil v souladu s § 50 odst. 1 správního řádu skutečnosti známé mu z úřední činnosti. Jedním ze zjištění při tomto ohledání bylo i potvrzení stavu stavby nedokončené. Již v té době byl rozsah ohledání limitován tím, že hrubá stavba byla zbudována v letech 1962 až 1982, terénními úpravami byla v některých místech dokonce zastavěna. Uplynutím více než půl století od zahájení stavby tedy již nebude ani objektivně možné rozeznat, zda byly realizovány drenáže v podsypu vyrovnávací betonové desky apod., tato opatření mohla být již zastřešena. Další místní šetření by tak bylo v rozporu s principem hospodárnosti správního řízení. Stěžovatel že za jediné vhodné řešení daného stavu je nezbytné považovat legalizaci stavby.

Žalobkyně sub a) se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s městským soudem. Jsou názoru, že projektová dokumentace a faktické provedení stavby jsou v rozporu a že za účelem je nezbytné provést místní šetření. Zdůraznily přitom, že správní spis neobsahuje žádný záznam (protokol) o místním šetření ze dne 20. 2. 2007. Taktéž poukázaly na závěr městského soudu, že se má stěžovatel v dalším řízení vypořádat se všemi odvolacími námitkami. Podle jejich názoru se totiž stěžovatel v rozhodnutí nevypořádal s některými z nich. Jedná se o námitku nesouladu stavby s veřejným zájmem, s tím, že stavebník neprokázal vlastnická či jiná práva k pozemkům, na kterých se stavba nachází. Dále se má stěžovatel vypořádat s námitkou, že tuto stavbu není možno dodatečně povolit jako kanalizaci, neboť není napojena na čistírnu odpadních vod ani do kanalizační sítě, ale ústí do stavby zatrubnění potoka, kam odvádí odpadní vody v rozporu s právními předpisy. Závěr městského soudu, že by zatrubnění potoka mohlo sloužit jako kanalizace, je v rozporu s územním plánem. Poukázaly na to, že ze strany 57 textové části územního plánu obce V. vyplývá, že problém znečištění odpadními vodami je možné řešit pouze vybudováním kanalizační sítě s tím, že do místních vodotečí, které slouží jako součást kanalizační sítě, je nutno zabránit přítoku splaškových vod. Dále žalobkyně uvedly, že tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti jsou vnitřně rozporná. Zatímco na jedné straně se má jednat o nedokončenou stavbu, ve skutečnosti tato stavba byla dokončena již v roce 1982 - v kasační stížnosti sám stěžovatel uvedl, že stavba slouží již přes 30 let. V závěru svého vyjádření žalobkyně rovněž polemizovaly s výší přiznaných nákladů na řízení před Městským soudem v Praze.

Žalobci sub b) ve vyjádření ke kasační stížnosti rovněž setrvali na svém dosavadním stanovisku. Poukázali na podmínky zřízení a vedení kanalizace, které vyplývají z územního plánu obce V. Na základě toho jsou názoru, že tuto stavbu jako stavbu kanalizace nelze dodatečně povolit. Podle nich stěžovatel dokumentaci skutečného provedené stavby řádně neposoudil, nebylo provedeno ani místní šetření. Magistrát města Ostravy od něj upustil s tím, že poměry staveniště jsou mu v místě známy a spis obsahuje dostatečné množství podkladů pro posouzení stavby. Právě místní šetření přitom vyřeší uváděné rozpory. Poukázali rovněž na to, že na kanalizaci již stojí některé stavby, což je v rozporu s požadavky norem ČSN, nebyly provedeny zkoušky, které by prokázaly, že stavba řádně plní svou funkci. Případné nedostatky proto nejsou drobné, ale naopak se jedná o zásadní důvody pro odstranění stavby. Taktéž namítli, že nebyl správně zajištěn rozsah zřízených věcných práv k pozemkům. Neztotožnili se se stěžovatelem v tom, že nebyl prokázán vznik negativních vlivů na okolí. Poukázali přitom na rozsudek Okresního soudu v Novém Jičíně sp. zn. 7C 263/99 - 78 o zamítnutí zřízení věcného břemene na pozemku manželů žalobců, z něhož dovozují, že stavba působí škody na jejich nemovitostech.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti, neboť nynější kasační stížnost žalovaného je ve věci již třetí. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud se v rozsudku z 8. 9. 2011, č. j. 2 As 14/2010 - 244 zabýval otázkou přezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí a napadený rozsudek zrušil, neboť shledal, že žalované rozhodnutí touto vadou netrpí. V rozsudku z 19. 3. 2014, č. j. 2 As 88/2012 - 64 posuzoval přezkoumatelnost rozsudku Městského soudu v Praze z 30. 12. 2011, č. j. 6 A 298/2011 - 286 a dospěl k závěru, že tento rozsudek je v dílčích otázkách nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Pro další řízení proto městský soud zavázal, aby meritorně projednal žalobní námitky v rozsahu důvodných kasačních námitek a případně též provedl důkazy na nařízeném jednání.

Stěžovatel nyní v kasační stížnosti nenamítal, že by se městský soud závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu neřídil. Nesouhlasí však se skutkovými a právními závěry, ke kterým městský soud dospěl při posouzení žalobních námitek. Jedná se přitom o otázky zcela nové, kterými se Nejvyšší správní soud nezabýval ani v řízení vedeném pod sp. zn. 2 As 14/2010 a ani ve věci vedené pod sp. zn. 2 As 88/2012. Ustanovení o nepřipustnosti kasační stížnosti podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. se tedy v daném případě neuplatní, neboť brání jen tomu, aby se kasační soud musel opětovně vyjadřovat k otázkám, na které již dříve (ve svém zrušujícím rozsudku) vyjádřil právní názor, který má být soudem první instance respektován (k tomu viz též nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05). Kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud vzhledem ke složitosti věci považuje za nezbytné shrnout následující rozhodné skutkové okolnosti, které vyplývají z rozsáhlého soudního a správního spisu:

Jednotná kanalizace Obce V. je liniová stavba v délce cca 900 m, kterou stavebník (tj. obec V.), provedl bez stavebního povolení. Dne 10. 1. 1992 proto bylo zahájeno řízení o odstranění stavby a stavebník v rámci tohoto řízení požádal o dodatečné povolení stavby. Žalovaný (resp. správní orgán I. stupně) v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby ze dne 3. 10. 2006, č. j. OVP/3754/03/6722/04/Pr posoudil povahu této stavby. Shledal, že se v místě stavby nenachází žádný vodní tok, akreditovaná laboratoř provedla odběr a rozbor odpadních vod. Ze zjištěných hodnot vyplynulo, že se jedná o vody odpadní a nikoliv povrchové či podzemní. Měl tak za to, že rozhoduje o jednotné kanalizaci, která odvádí nevyčištěné anebo nedostatečně vyčištěné splaškové vody a vody srážkové z centrální části obce V. Proto také označení vodohospodářské stavby nese název „jednotná kanalizace V“. Tato stavba byla ke dni vydání napadeného správního rozhodnutí fakticky provedena i přes pozemek žalobkyní a žalobců parc. č. 4/1 v k. ú. V. Na základě žalovaného rozhodnutí má být vedení této stavby v délce 69 m přeloženo mimo tento pozemek na sousední pozemky (pozemky parc. č. 4/2, č. 20, č. 21, č. 298, č. 723, č. 2122, vše v k. ú. V.). Z rozhodnutí je také zřejmé, že stavebník o tuto změnu požádal, neboť k pozemku parcelního č. 4/1 nedisponoval vlastnickým či jiným právem stavebníka k realizaci stavby a zřízení tohoto práva se nedomohl ani později. Rozhodl proto o odstranění původní trasy vedení stavby z pozemku žalobců.

Nejvyšší správní soud dále poukazuje na to, že úkolem žalovaného (a poté městského soudu) mělo být i posouzení, v jakém rozsahu jsou žalobci jako účastníci stavebního řízení (srov. § 59 odst. 3 zákona č. 50/1976 Sb., stavební zákon) vůbec oprávněni domáhat se ochrany svých práv.

Nezbytnost posouzení tohoto rozsahu vyplývá z dosavadní judikatury správních soudů. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 24. 2. 2006, č. j. 8 Ca 266/2004 - 34 vyložil, že ustanovení § 59 odst. 3 stavebního zákona nejen vymezuje okruh osob, jimž svědčí postavení účastníka, ale současně i rozsah tohoto jejich účastenství, který je tak u každé takové osoby omezen jen na záležitosti, v nichž mohou být přímo dotčena právě její práva. To znamená, že každá z těchto osob může v řízení uplatňovat jen to, co se týká ochrany jen jejích práv, nikoliv však už práv dalších osob (např. ostatních sousedů, obce, státu apod.). Pokud je poté podle ustanovení § 65 odst. 1 soudního řádu správního k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu legitimován jen ten, kdo tvrdí, že byl zkrácen na svých právech, pak nemůže být jako žalobce úspěšný ten, kdo by v žalobě namítal porušení práv jiné osoby. Nejvyšší správní soud dále v rozsudku z 6. 2. 2008, č. j. 3 As 46/2007 - 89 (a to v souladu s nálezem pléna Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99, publ. pod č. 96/2000 Sb.) konstatoval, že okruh účastenství ve stavebním řízení může být i širší a nemusí se proto dotýkat pouze přímých sousedů stavby. posouzení otázky, zda je daná osoba jako soused účastníkem stavebního řízení podle § 59 odst. 3 stavebního zákona, bude vždy věcí posouzení individuálních případů (zřejmě s přihlédnutím k povaze zamyšlených staveb a z ní plynoucích možných nežádoucích dopadů), a to jak na úrovni rozhodovací praxe stavebních úřadů, tak na úrovni rozhodování o přezkoumávání těchto rozhodnutí v rámci správního soudnictví.

Stěžovatelé soustavně poukazují na negativní vliv stavby na stav jejich nemovitostí. Z povahy věci je potom zřejmé, že se svých práv mohou domáhat toliko v tom rozsahu, jakým má být vedením stavby bezprostředně dotčeno jejich vlastnické právo. Žalobci proto mohli svými námitkami napadnout dodatečné stavební povolení jen v té části, která se týká přeložení kanalizace z jejich pozemku p. č. 4/1 v k. ú. V. na pozemky sousední a s tím související odstranění stávající stavby z tohoto pozemku. I když se některé další námitky žalobců vůči dodatečnému stavebnímu povolení vztahovaly ke stavbě jako celku (např. otázka souladu stavby s územním plánem, projektová dokumentace, faktické využití stavby), lze tuto argumentaci nepochybně vztáhnout i k dotčenému úseku stavby přeložky. Přestože se stěžovatel ani městský soud s rozsahem práv žalobců ve stavebním řízení výslovně a podrobně nezabývaly a tím spíše neposoudily ani přípustnost rozsáhlého souboru námitek žalobců, Nejvyšší správní soud má za to, že v kontextu projednávané věci lze tento deficit překlenout.

Nejvyšší správní soud (a v souladu s jeho právním názorem taktéž městský soud) přitom k dílčím žalobním námitkám již vyslovil svůj názor a ve stručnosti jej níže rekapituluje.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 3. 2014, č. j. 2 As 88/2012 - 64 dospěl k závěru že stavba je svou povahou kanalizací a to i fakticky z hlediska svého účelu (neboť např. dle odběru z 17. 3. 1997 je tímto potrubím vedena splašková voda), a proto není stavbou zatrubnění potoka. V rozsudku ze dne 8. 9. 2011, č. j. 2 As 14/2010 - 44 se Nejvyšší správní soud ztotožnil s řešením dodatečného povolení vedení stavby mimo pozemky žalobců. Vycházel z toho, že bylo-li nařízeno odstranění části liniové stavby, dojde v důsledku toho ke ztrátě funkčnosti stavby jako celku. V rozsahu nařízeném k odstranění proto logicky musely být stanoveny podmínky, za nichž dojde ke stavebně technickému propojení oddělených částí stavby.

V rozsudku ze dne 19. 3. 2014, č. j. 2 As 88/2012 - 64 (a v návaznosti na to rovněž i městský soud v rozsudku ze dne 12. 3. 2015, č. j. 6 A 298/2011 - 405) poté výslovně uvedl, že pokud se některé vznesené námitky žalobců netýkaly – např. absence obstarání veškerých práv k provedení stavby k pozemkům, na nichž je stavba umístěna, byl tento nedostatek odstraněn tím, že stavbu bylo v tomto rozsahu nařízeno odstranit a současně byla povolena realizace přeložky stavby tento pozemek obcházející. Nejvyšší správní soud v této souvislosti zdůraznil, že námitka byla vypořádána v rozsahu odpovídajícím rozsahu práv, která mohou být zasažena v souladu s koncepcí veřejných subjektivních práv, jejichž ochrany se lze v konkrétním případě před správními soudy domáhat (§ 2 s. ř. s.).

Ostatní právní i skutkové závěry k parametrům a k provedení stavby vyplývají z napadeného rozsudku městského soudu. Podle něj je dodatečné povolení stavby v souladu s požadavky zákona č. 50/1976 Sb., stavebního zákona. Stavba není v rozporu s územním plánem, neboť ten nevylučuje, že zatrubnění potoka může sloužit též jako kanalizace. Stavba splňuje i náležitosti obecných technických požadavků na výstavbu a technické požadavky na stavby. Městský soud neshledal ani škodlivý vliv stavby na podmačení nemovitostí žalobců.

Nejvyšší správní soud však v rozsudku ze dne 19. 3. 2014, č. j. 2 As 88/2012 – 64 konstatoval, že zde existuje rozpor projektové dokumentace s provedením stavby, neboť dokumentace předpokládá stavbu zatrubnění potoka a nelze se bez dalšího domnívat, že stavba podle této dokumentace bude splňovat parametry kladené na stavbu kanalizace. Nejvyšší správní soud přitom vyložil, že s ohledem na ustanovení § 61 odst. 2 (tehdy účinného pozn. Nejvyššího správního soudu) stavebního zákona ústní jednání s místním šetřením nařízeno být nemuselo, byly – li žalovanému dobře známy poměry staveniště a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení stavby. V této souvislosti proto městskému soudu vytkl, že ve vztahu k uplatněným faktickým námitkám nedostatečně odůvodnil svůj závěr, zda zde ústní jednání spojené s místním šetřením je nutné.

Nejvyšší správní soud a ve shodě s ním i městský soud mají tedy na základě projektové dokumentace z roku 1997 (zpracované pro zatrubnění potoka) za to, že tato dokumentace bez dalšího nemůže sloužit i pro stavbu kanalizace. Městský soud je přitom názoru, že zjištění poměrů na místě samém bude nezbytné za účelem odstranění namítaného rozporu projektové dokumentace a skutečného provedení stavby.

Nejvyšší správní soud se však s tímto názorem městského soudu neztotožňuje. Jestliže z projektové dokumentace není zřejmé, zda ve všech ohledech odpovídá povolované stavbě kanalizace s tím, že stavba ve skutečnosti je stavbou kanalizace, jedná se nepochybně pouze o vadu této podkladové dokumentace. Samotným místním šetřením se však uvedený rozpor zjevně neodstraní a na správnost a úplnost této dokumentace ani nemůže mít vliv. Nařízení místního šetření a zjištění poměrů v místě samém by pro samotné posouzení obsahu projektové dokumentace bylo již z povahy věci zcela nadbytečné.

Nejvyšší správní soud ze správního spisu nicméně zjistil, že žalovaný pro výstavbu kanalizační přeložky disponoval pozdější projektovou dokumentací z dubna 2006, jejímž autorem je projektant Ing. M. J. Z ní vyplývá, že přeložka bude realizována v délce cca 70 m tak, aby nebyl narušen pozemek žalobců č. 4/1 v k. ú. V. Z obsahu dokumentace vyplývá, že tato stavba má plnit úlohu kanalizace. Např. takto v bodu č. 4 „*Návrh řešení*“ projektová dokumentace uvádí, že pro nevyhovující úsek kanalizace je navrženo řešení přeložením trasy kanalizace tak, aby vyhovovala technickým parametrům a normám pro kanalizační potrubí. Z grafické části poté vyplývá, že přeložka na pozemku p. č. 20 povede v odstupu od pozemku p. č. 4/1 přes pozemky parc. č. 298, 4/2, 22 21 v k. ú. V. Mezi trasou přeložky a pozemkem žalobců se nacházejí pozemky p. č. 298 a 4/2 v k. ú. V. Z dokumentace vyplývá, že pozemek žalobců poté ke stavbě přeložky není ani mezující.

Nejvyšší správní soud je proto názoru, že spis žalovaného v této části bezrozpornou projektovou dokumentaci ke stavbě již obsahuje. Má tudíž za to, že pokud jde o stavbu přeložky, tj. té části stavby, která se dotýká práv žalobců, není zde k nařízení ústního jednání a k místnímu šetření za účelem odstranění rozporu v projektové dokumentaci důvod.

Nejvyšší správní soud dodává, že pokud jde o výhrady žalobců vůči technickým parametrům provedení stavby a negativním vlivům na její okolí, je na místě, aby se

ochrany svého vlastnického práva domáhali v občanskoprávním řízení. V něm však bude nezbytné, aby skutečné negativní vlivy na výkon svého vlastnického práva prokázali. Případné posouzení namítaného rozporu faktického provedení stavby a projektové dokumentace má být předmětem kontrolních prohlídek žalovaného a poté navazujících stavebních řízení o dodatečném povolení změny stavby před dokončením, popř. v řízení o odstranění stavby.

Nejvyšší správní soud se z výše uvedených důvodů s názorem městského soudu neztotožnil a dospěl k závěru, že kasační stížnost žalovaného je důvodná. Napadený rozsudek podle ustanovení § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. proto zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. V tomto řízení je městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), že projektová dokumentace k přeložení kanalizace z pozemku parc. č. 4/1 v k. ú. V. je v této části vedení stavby dostatečným podkladem k dodatečnému povolení stavby kanalizace a místního šetření není třeba.

V novém rozhodnutí ve věci rozhodne městský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3, věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **není** opravný prostředek přípustný (§ 53 odst. 3 s. ř. s.)

V Brně dne 25. května 2016

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu